

Γιατί οι Σκωτσέζοι θέλουν να «αποδράσουν» από το Ηνωμένο Βασίλειο

/ Γενικά / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις



Η Σκωτία θέλει να αποδράσει από την «φυλακή» του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς αποτελεί μια τελείως διαφορετική εθνότητα από τους Άγγλους, με ιστορία χιλιάδων χρόνων και διαφορετική φυλετική καταγωγή.

Είναι ένας αρχαίος περήφανος λαός και δεν μπορεί να ανεχθεί να αποτελεί το «δεκανίκι» των Άγγλων που είναι η κυρίαρχουσα εθνότητα στην κρατική οντότητα της Βρετανίας, εδώ και τρεις αιώνες όταν το 1707 το βασίλειο της Σκωτίας ενώθηκε με αυτό της Αγγλίας, με την υπογραφή της Ενωτικής Πράξης μεταξύ των κυβερνήσεων των δυο κρατών και στη δημιουργία του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας.

Οι Σκωτσέζοι είναι λαός κελτικής καταγωγής, αντίθετα με τους Άγγλους που αποτελούν ένα κράμα γερμανικών φυλών με λίγο κελτικό αίμα.

Η κελτική γλώσσα, εκτός απ' τη βρετανική περιλαμβάνει και μια δεύτερη γλωσσική ομάδα, που λέγεται γαελική. Πρόκειται για την σκωτική, την ιρλανδική και τη μανική (που μιλιέται στο νησί Μαν). Καμιά από τις παραπάνω πανάρχαιες κελτικές διαλέκτους δεν είναι ακριβώς όμοια με την άλλη. Πάντως όλες κατάγονται απ' την αρχαία κελτική γλώσσα. Η οποία ουδεμία εμφανή σχέση έχει με τη σημερινή αγγλική, που είναι ένα κράμα κελτικής, γερμανικής και γαλλικής, εξού και οι περιπλοκές της τόσο όσον αφορά την ορθογραφία, όσο και τη φθογγολογία.

Πρόκειται για έναν λαό εξαιρετικά εξαπλωμένο και διασπαρμένο. Έφτανε από τις ευρωπαϊκές ακτές της μεσογείου μέχρι τη Σκωτία και την Ιρλανδία αλλά και μέχρι το κέντρο της Μικράς Ασίας. Οι προς Γαλάτας επιστολές του Αποστόλου Παύλου απευθύνονται στους Γαλάτες (Κέλτες) της κεντρικής Μικράς Ασίας.

Scotish The Brave: Ένα υπέροχο εθνικό εμβατήριο με την παραδοσιακή γκάιντα

Οι Κέλτες πέρασαν στο νησί Μεγάλη Βρετανία από δύο μεριές. Από τη γαλλική Βρετάνη και από την Ιρλανδία, όπου έφτασαν νωρίτερα πάλι απ'τη Βρετάνη. Το γεγονός συνέβει την εποχή του σιδήρου, δηλαδή γύρω στο 1000π.Χ.



Οι Σκωτσέζοι είναι κέλτες κατά την καταγωγή. Όμως δεν ονομάζονταν έτσι πάντα, αλλά από τον 11ο μ.χ. αιώνα και έπειτα. Μέχρι τότε η Σκωτία είχε το

ρωμαϊκό όνομα Καληδονία.

Ένα «Αγγλοσαξονικό Χρονικό» του 10ου αιώνα είναι η αρχαιότερη πηγή με τη χρήση της ονομασίας Σκωτία. Προέρχεται από το λατινικό Scoti, αγνώστου προελεύσεως, που αναφερόταν στους Γαλάτες της Ιβερνίας (σημερινή Ιρλανδία). Η ύστερη λατινική ονομασία Scotia (χώρα των Γαλατών) χρησιμοποιόταν μόνο για τις περιοχές της Σκωτίας όπου ομιλούνταν Κελτικά, ενώ κατά τον Ύστερο Μεσαίωνα περιλάμβανε ολόκληρη την περιοχή της Σκωτίας. Σήμερα, ο όρος χρησιμοποιείται για να δηλώσει οποιονδήποτε κάτοικο της περιοχής, ανεξάρτητα της εθνικότητας των προγόνων του.

Η γραπτή ιστορία της Σκωτίας ξεκίνησε με την άφιξη των Ρωμαίων στη νότια και κεντρική Μεγάλη Βρετανία, όταν κατέλαβαν τα τωρινά εδάφη της Αγγλίας και της Ουαλίας και τα μετέτρεψαν στη ρωμαϊκή επαρχία Britannia. Η κατοχή της Σκωτίας από τους Ρωμαίους γνώρισε σύντομα διαλείμματα. Οι Ρωμαίοι έχτισαν το Τείχος του Αδριανού για να ελέγξουν τις τοπικές φυλές και από τις δυο πλευρές, αλλά τελικά αποτέλεσε το βόρειο σύνορο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στη Βρετανία.

Τον 4ο μ.χ. αιώνα έρχονται στην περιοχή της σημερινής Σκωτίας και νεότεροι εξ Ιρλανδίας Κέλτες, οι Πίκτοι. Το 860 ο βασιλιάς των Σκωτσέζων Κέννεθ θα τους υποτάξει και θα τους εξαφανίσει ως ευδιάκριτη εθνότητα. Οι Ρωμαίοι ωστόσο πολύ νωρίτερα τα βρίσκουν μπαστούνια με τους άγριους Σκωτσέζους. Ωστόσο, ο στρατηγός Ιούλιος Αγκρίκολα τους νικάει το 84π.χ., τη χρονιά που οι ρωμαίοι κατακτητές φτάνουν μέχρι τη Σκωτία. Όμως δεν κατάφεραν να καθυποτάξουν αυτόν τον πολεμικό λαό, γι'αυτό κι ο Αδριανός χτίζει το 120μ.χ. το περίφημο τείχος που φέρει το όνομά του, κόβοντας την Μεγάλη Βρετανία στα δύο ώστε να μην περνούν οι σκωτσέζοι στη γειτονική Αγγλία. Φυσικά αυτό το τείχος βοήθησε και στο να παραμείνει η φυλετική καθαρότητα των Σκοτσέζων.

Από το 843 που ο βασιλιάς Κέννεθ ιδρύει το βασίλειο της Σκωτίας, όλα ηρεμούν σιγά σιγά και η Σκωτία γίνεται με τον καιρό μια νοικοκυρεμένη χώρα, χάρη στις εξαιρετικές επιδόσεις των Σκωτσέζων στην οικονομία. Εξού και η παροιμιώδης τσιγγουνιά τους. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει άλλωστε, πως ο δημιουργός της επιστήμης της πολιτικής οικονομίας ο Άνταμ Σμιθ ήταν σκωτσέζος.

Έτσι δίπλα στην πρώτη βασιλική δυναστεία των Κέννεθ, έρχεται και κολλάει στα γρήγορα μια δεύτερη, των Ντάνκαν. Η ιστορία των απογόνων και των δύο δυναστειών θα αποτελέσει την αφορμή για να γραφεί το σπουδαιότερο λογοτεχνικό κείμενο πάνω στο πρόβλημα της λύσσας για εξουσία: ο Μάκβεθ του Σαίξπηρ, μια τραγωδία βουτηγμένη σε σκωτσέζικο αίμα απ'την πρώτη μέχρι την τελευταία αράδα. Η πραγματική ιστορία της τραγωδίας αναφέρεται στον ομώνυμο σκωτσέζο βασιλιά που ήταν γιός του ηγεμόνα του Μορέμπ, τον δολοφόνησε ο ανιψιός του το 1020, του πήρε το στέμμα και βασίλευσε ως Μάλκομ Β'. Το 1040 τον δολοφόνο διαδέχεται ο Ντάνκαν-τον οποίο όμως ο Μάκβεθ γιος

του δολοφονηθέντος θα τον σκοτώσει ως εκδίκηση και θα του πάρει το στέμμα. Τελικά μετά από την προσπάθεια υφαρπαγής του στέμματος από 5-6 βασιλιάδες ο γιός του Ντάνκαν θα σκοτώσει τον Μάκβεθ και θα γίνει ο επόμενος βασιλιάς με το όνομα Μάλκομ Γ'.

Στην εποχή της βασιλείας του δολοφόνου του Μάκβεθ, του Μάλκομ Γ' οι σκωτσέζοι υιοθετούν την αγγλική γλώσσα καθώς και τα αγγλικά ήθη των γερμανικής καταγωγής γειτόνων τους, ενώ μέχρι τότε μιλούσαν κελτικά.

Το βασίλειο των Πίκτων ήταν το κράτος που έγινε τελικά γνωστό ως Άλμπα ή Σκωτία. Στις αρχές του 8ου αιώνα, το βασίλειο των Πίκτων ήταν σε μεγάλο βαθμό όμοιο με το βασίλειο των Σκώτων, υπό τη βασιλεία του Αλέξανδρου Α' της Σκωτίας (1107 - 1124). Ωστόσο, μέχρι τον 10ο αιώνα, οι Πίκτες επηρεάστηκαν από τη γαελική κουλτούρα και ανέπτυξαν ένα μύθο με ιρλανδικές ρίζες γύρω από τον πρόγονο της τότε βασιλικής δυναστείας, τον Κένεθ Α' της Σκωτίας.

Μέχρι το 12ο αιώνα, οι βασιλείς της Άλμπα κατέκτησαν τα αγγλόφωνα εδάφη στα νοτιοανατολικά και κυρίευσαν το Γκάλογουεϊ και το Κέιθνες, ενώ στο τέλος του 13ου αιώνα διαμορφώθηκαν τα σύνορα Αγγλίας - Σκωτίας όπως είναι γνωστά περίπου σήμερα. Ωστόσο, οικονομικές και πολιτισμικές αλλαγές μετέβαλαν τη Σκωτία κατά τα ύστερα μεσαιωνικά χρόνια. Στα χρόνια του βασιλιά Δαβίδ Α' της Σκωτίας, ξεκίνησαν η φεουδαρχία, η αναδιοργάνωση της κυβέρνησης και η ίδρυση των πρώτων, από νομικό ορισμό, πόλεων, που ονομάζονταν burghs. Συν τοις άλλοις, η μετανάστευση Γάλλων και Άγγλων ιπποτών και κληρικών έφερε πολιτισμικές αναμείξεις: ο πολιτισμός και η γλώσσα των παράκτιων περιοχών στα ανατολικά και νοτιοανατολικά δέχτηκε αγγλικές επιρροές, ενώ η υπόλοιπη χώρα διατήρησε τη Γαελική γλώσσα.

Ο θάνατος του Αλέξανδρου Γ' της Σκωτίας το 1286 και της εγγονής του, Μαργαρίτας της Νορβηγίας, έσπασε τη διαδοχή των βασιλιάδων της Σκωτίας, με αποτέλεσμα να παρέμβει ο βασιλιάς Εδουάρδος Α' της Αγγλίας, ο οποίος τοποθέτησε τον Ιωάννη της Σκωτίας σαν υπο-βασιλιά. Η σχέση αυτή διεκόπη, οδηγώντας σε μια αποτυχημένη προσπάθεια των Άγγλων για καθολική κυριαρχία. Πρόκειται για το γνωστό Πόλεμο της Ανεξαρτησίας, με επιφανή τον Γουίλιαμ Γουάλας και άλλους, ενώ στη διαιρεμένη χώρα έγινε βασιλιάς ο Ροβέρτος Μπρους. Ο πόλεμος συνεχίστηκε για κάποιες δεκαετίες μέχρι τα μισά του 14ου αιώνα. Η έλλειψη διαδόχου του Δαβίδ Β' της Σκωτίας οδήγησε τον ανιψιό του, Ροβέρτου Β', στο θρόνο και στην καθιέρωση της δυναστείας των Στιούαρτ, που βασίλεψαν στη Σκωτία μέχρι τα τέλη του Μεσαίωνα. Η χώρα γνώρισε μεγάλη ευημερία κατά τη Σκωτσέζικη Αναγέννηση και τον Διαφωτισμό.

Το 1603, ο Ιάκωβος ΣΤ' της Σκωτίας κληρονόμησε τον αγγλικό θρόνο. Η Σκωτία παρέμεινε, εκτός μιας σύντομης περιόδου, ξεχωριστό κράτος, παρά τη σύγκρουση

μεταξύ στέμματος και Πρεσβυτεριανής Εκκλησίας περί εκκλησιαστικής διακυβέρνησης. Το 1707, αγγλικές απειλές για πάγωμα του εμπορίου και της ελεύθερης διακίνησης από τα σύνορα Αγγλίας - Σκωτίας, οδήγησαν στην υπογραφή της Ενωτικής Πράξης του 1707 μεταξύ των κυβερνήσεων των δυο κρατών και στη δημιουργία του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας. Το 1745 οι Χαϊλάντερς επαναστατούν διεκδικώντας τη σκωτσέζική τους γνησιότητα και φυσικά την ανεξαρτησία τους αν και λίγο νωρίτερα το 1707 τα δύο βασίλεια της Σκωτίας και Αγγλίας είχαν ενωθεί σε ένα - το Ενωμένο βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας. Αργότερα βέβαια με την προσάρτηση του Όλστερ (βόρεια Ιρλανδία) θα πάρει το πλήρες σημερινό όνομα: Ενωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας. Αξίζει να σημειωθεί πως η ένωση των δύο βασιλείων, της Αγγλίας και της Σκωτίας, έγινε από τη βασίλισσα Άννα Στιούαρτ, που αν και Σκωτσέζα ήταν βασίλισσα της Αγγλίας πριν από την ένωσή της με την Σκωτία.

Το 1998, εγκαθιδρύθηκε το Κοινοβούλιο της Σκωτίας από την κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου. Αρχηγός κράτους στη Σκωτία είναι ο Βρετανός μονάρχης, επί του παρόντος η βασίλισσα Ελισάβετ Β'.

Οκτώ ημέρες πριν το κρίσιμο δημοψήφισμα της 18ης Σεπτεμβρίου, το Παλάτι του Μπάκιγχαμ διαμηνύει σε υψηλούς τόνους «Αφήστε ήσυχη τη Βασίλισσα» την ώρα που ο Βρετανός πρωθυπουργός, Ντέιβιντ Κάμερον, ο ηγέτης των Φιλελεύθερων, Νικ Κλεγκ και ο επικεφαλής των Εργατικών, Εντ Μίλιμπαντ, μεταβαίνουν σήμερα στη βόρεια Σκωτία έχοντας ήδη αλλάξει άρδην τα προγράμματά τους προκειμένου να πείσουν τους πολίτες να ψηφίσουν όχι στην ανεξαρτητοποίηση.

Την ίδια ώρα, σύμφωνα με την βρετανική «Telegraph», κορυφαίες τράπεζες, όπως η Barclay's, η Deutsche Bank, η Societe Generale και η JP Morgan, προειδοποιούν ότι, εάν οι Σκωτσέζοι ψηφίσουν υπέρ της απόσχισης, τότε αυτό θα σήμαινε καταστροφή για την βρετανική οικονομία.

Τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επισημαίνουν μάλιστα ότι, αμέσως μετά τις πρώτες δημοσκοπήσεις που έδειξαν ότι μπορεί να επικρατήσει το «ναι» στην απόσχιση την ημέρα της κάλπης, πολλοί ήταν αυτοί που απέσυραν τα χρήματά τους από βρετανικές εταιρείες. Από την πλευρά της, η γαλλική επενδυτική τράπεζα, Societe Generale, προέβλεψε πως, εάν τελικά οι Σκωτσέζοι ψηφίσουν υπέρ της ανεξαρτητοποίησης, τότε η στερλίνα θα μπορούσε να κατακυβληθεί ακόμα και 5% έναντι του δολαρίου.

Η πιθανότητα να ψηφίσουν οι Σκωτσέζοι την ανεξαρτησίας τους είναι πλέον πολύ μεγάλη, καθώς το ρεύμα του «ναι» αυξήθηκε εντυπωσιακά τους τελευταίους δύο

μήνες, και όλοι γνωρίζουν ότι οι αναποφάσιστοι, επιλέγουν στο τέλος με βάση το ρεύμα του νικητή. Πρόκειται για μια ξεκάθαρα διαφορετική εθνότητα που δεν αφομοιώθηκε ποτέ από την αγγλική κηδεμονία, και τώρα νιώθει αρκετά δυνατός να σταθεί στα πόδια του ακολουθώντας τον δικό του δρόμο. Μην ξεχνάμε ότι τα πετρέλαια που δίνουν την ενεργειακή ανεξαρτησία στην Αγγλία, ανήκουν στην σκωτσέζικη ΑΟΖ της Βόρειας Θάλασσας.

Εάν φύγουν οι Σκωτσέζοι η Αγγλία θα «μικρύνει» αισθητά, και οι άρχοντες του Λονδίνου θα πέσουν θύματα για πρώτη φορά του δικού τους δόγματος, του «διαίρει και βασίλευε». Τελικά η Θεία Δικαιοσύνη χτυπά με αρκετή δόση ειρωνίας.

Πηγή: defencenet.gr